

Sturmfels door Marie Boddaert.

Met teekeningen van B. en J.

Midderigh-Bokhorst.

Daar schrijdt Zij statig voort, gevolgd door een lakei, die haar boek en haar sjaal draagt — Aurora von Wisburg, de trotse Vrijvrouw van Sturmfels. De vrouw, die zó liefhad, zó haatte — zó arbeide ten goede en zo onrecht deed, willens en wetens — Haar portret in prachtige kleuren prijkt op de band en op de omslag van dit stormachtige, romantische boek. Marie Boddaert is reeds lang overleden — Naast „Roswitha” leeft haar „Sturmfels” voort. Hier ligt de zesde druk voor me — Een prachtig uitgevoerd boek, waaraan de schitterende platen een dubbele bekoring verlenen.

De uitgever deelt het boek in bij zijn serie „Voor oudere meisjes”. Doch hoevelen zullen het ook later ter hand nemen — Als ze al lang volwassen zijn — Sturmfels is een klassiek meisjesboek. Het is in een zeldzaam boeiende, hamerende stijl geschreven. Elke zin zit. Van welke tijden vertelt het — van welke gebeurtenissen! En het is doordrenkt van de levenswijsheid, door Margaretha Albrecht met zoveel leed en tranen verworven: „Niet, wat wij willen van 't leven, maar wat het leven van ons wil — dat moeten wij leren en aanvaarden —”

Margaretha Albrecht, dochter van een der hoge ambtenaren van het Majoraat Sturmfels, schrijft haar dagboek en begint met naar het verleden terug te grijpen. Zo loopt de geschiedenis van Sturmfels van de wild bewogen tijden van de zevenjarige oorlog (1756 — 1763) tot na de beroeringen van de Franse tijd, tot na 1815.

Meesterlijk heeft Marie Boddaert de zeer ingewikkelde gebeurtenissen verhaald. Vast en zeker voert ze ons door de warreling der gebeurtenissen heen. In de verwarring van een aanval op Sturmfels wordt de enige zoon — van den Vrijheer een zuigeling nog — gestolen.

De zwakke Vrijvrouw bezwijkt onder die slag. Een kinderlijkje wordt opgegraven. Het draagt de kleren van het verdwenen kind. De Vrijheer hertrouwt met zijn nicht Aurora von Wisburg, die zijn slot en bezittingen als een man voor hem

verdedigd heeft. Er wordt weer een zoon geboren — Bodo.

Er komt een nieuwe houtvester wonen op Sturmfels — Hij heeft een oudsten zoon Wolfram, dien hij zeer slecht behandelt, zó slecht, dat Margaretha's Vader hem met toestemming van den Vrijheer tot zich neemt en hem voorbereidt tot een wetenschappelijke loopbaan.

De Vrijheer en Bodo krijgen den jongen Wolfram zeer lief. Voor Margaretha Albrecht wordt hij alles — Zij blijft hem niets.

De Vrijvrouw haat hem — Een foltering en vernedering wordt zijn leven, als de Vrijheer sterft — Maar Bodo, de jonge Majoraatsheer — houdt hem de hand boven 't hoofd, zoveel hij kan.

Ademklemmend is het te lezen, hoe allerlei vermoedens opkomen; hoe vele mensen in en om Sturmfels nog veel weten — Wolfram groeit op tot het evenbeeld van den overleden Vrijheer. De angst om dit alles doodt de Vrijvrouw. En haar laatste woorden zijn als een bekentenis: „Die ander heeft er niets voor gedaan! Zij kon alleen kermen en zuchten — ik maak aanspraak op Sturmfels voor mijn zoon —”

Wolframs pad wordt zwaarder en zwaarder. Een aanklacht van Bodo jegens de „rondstrooiers der geruchten” loopt op dwangarbeid voor den toch al zwakken Wolfram uit — Waarom méér te vertellen? Lees dit prachtige verhaal. Lijd mede met Margaretha, die haar leven in de waagschaal stelt om Wolfram te redden — Die daarna zijn aanzoek afslaat, omdat ze voelt, dat hij het uit dankbaarheid doet en zijn hart reeds voor een ander slaat.

Bodo sterft een vroege dood — Daar stierven velen een vroege dood op Sturmfels — En Margaretha blijft alleen achter — Zij heeft 't beheer gekregen over de inkomsten van Sturmfels — Die alle ten bate der Gemeenschap zullen worden aangewend — Zó heeft Vrijheer Siegfried, de gewezen Wolfram, het in zijn testament bepaald. En Margaretha wordt oud — heel oud — Haar hart is meermalen het breken nabij geweest — haar lichaam de ondergang, haar geest de verduistering. Maar als een oude, wijze, rustige vrouw eindigt ze haar dagboek, na ge-

zorgd te hebben, dat er een opvolger is voor haar taak.

Ze eindigt haar dagboek, als ze „de mand met rozen niet meer dragen kan, die ze geregeld aan haar geliefde doden brengt.”

In een atmosfeer van serene rust eindigt dit wondermooi boek, dat als een waar kunstwerk gecomponeerd is.

S. Lugten — Reys.

Naar het Lichte Land

Een verhaal voor meisjes door Marie Schmitz.

Naar het Lichte Land van het Geluk wil de jonge, tere Nina. Als ze door een heupziekte alle tijd heeft om te denken — te verlangen — staart ze steeds in dat verre land. Uit wèlk een diepe duisternis. Maar zelfs in diepten van ellende weet Nina kracht te vinden om eerst haar broer Otto uit grote nood te helpen, waar slechte vrienden en jonge onbezonnenheid hem in gebracht hebben. En ze helpt haar zuster Tony — De afschuwelijke omstandigheden, waarin Tony geraakt, zijn een waarschuwing voor alle werkende meisjes. Tony is een meisje-in-zaken, maar zonder zakelijk hart. En dan erbarmt ze zich over één, die geld nodig heeft en vertrouwt zó zeer op de gelofte van teruggave, dat ze 't hem leent — uit de kas van de zaak. De belofte wordt door onmacht niet nagekomen — het tekort ontdekt. Tony is van nu af in de macht van haar patroon — tot, mede door Nina, de redding daagt en de ban verbroken wordt.

Tijdens Nina's ziekbed brengt haar broer een vriend mee — Felix een dichter. Nu ziet Nina het Lichte Land van het Geluk duidelijker voor ogen. Maar zal ze 't ooit mogen, kunnen betreden? Het mag — het kan. Na het jaar liggen, blijkt Nina genezen. Felix heeft haar een vers gewijd, dat bewijst, hoezeer hij Nina begrijpt:

„Smachtend ziet de ziel 't geluksland binnen — 't Land van immer onvervuld verlangen.” Doch Nina's verlangen zal vervuld worden, tegelijk met 't zijne. Samen gaan ze het Lichte Land van het Geluk binnen. Hoewel de hoofdgedachte van dit boek ragfijn is, als van goud gesponnen — heeft 't toch ook heerlijk levendige, geestige fragmenten. Want, moge dan Nina en haar dichter dromers zijn — de mensen om haar heen: het pittige, onvermoeide moedertje, de jolige Otto, Tony, die veel van haar vrolijkheid inboet door de klem, waarin ze raakt — Ans, de oudste zuster, met man en kinderen zijn allerminst dromers.

Marie Schmitz voegde haar uiteenlopende typen te zamen tot een belangwekkend geheel en schiep aldus voor onze meisjes een werk van hoge, onwikkkelende waarde.

S. Lugten — Reys.

Een goede raad:

Pas op voor tandsteen!

Daardoor ontstaat niet alleen een leelijke aanslag, maar gezonde tanden kunnen er zelfs op den duur door uitvallen. Vaak ook ontstaan gevaarlijke tandvleeschontstekingen. Voorkom dit alles!

Poets Uw tanden dagelijks met

Solvolith

Door het wasschen met

PIXAVON

worden haar en hoofdhuid van vuil en vet bevrijd. De talkklieren worden geopend.

Het „Pitral”, dat PIXAVON bevat, desinfecteert den haarbodem en verdelgt de microscopisch kleine verwekkers van haarziekten.

Thans ook Melatie-geur verkrijgbaar

Men losse 1 of 2 eetlepels PIXAVON in $\frac{1}{8}$ Liter warm water op en voege daaraan een weinig Borax toe, waardoor het water zacht wordt; dat vergroot het resultaat van de PIXAVON-behandeling.

Vraagt gratis proefflacon onder verwijzing naar dit tijdschrift.

Gratis

Proef-
flacon

N. V. BORSUMIJ

Monopolie Insp. — Batavia

Gelieve mij gratis een proefflacon PIXAVON te zenden.

Naam:

Adres:

Beleefd verzoek goed duidelijk te schrijven!